

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 50. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_679-txt-shoot-idm3552/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fuldskikkelige Buer
de Rosen-Luer
i Luften slaae,
Røgkyer føre
sig trindt dem leiro,
kiermindeblaa,
til Føgl og Bede
i Emmer hede
faae Jordeferd.

Kun stakket gløde
de Emmer røde
og hælven blaa,
de svalde føge,
da er tilbøge
kun Aske graa,
af Flamme-Sulen,
af Fenix-Fuglen
kun Vinter-Spor.

Det Sorgen dultmer,
at end dog ulmer
en Livets Gnist,
som til at gløde
staar op af Døde,
i Dage-Frist,
med Gylden-Aaret:
en askchaaret
Fugl Fenix ny.

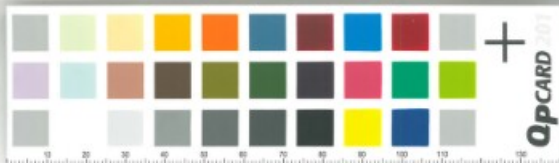
Ved Vindens Grillen
sig sammentriller
en Aske-Hob,
i Palme-Vuggen
den faaar af Duggen
en Midnats-Dash,
og holder Varmen
ved Straale-Barmen
af Sommer-Sol.

Som Bølge-Olden
er Trille-Bolden
af Aske graa,
som Æg udruget
skal Bolden luget
for Uge spraae;
ved Jævndøgnst-Tider
deraf udgløder
en Glimmer-Orm!

Ja, Fenix-Larven
paa Regnu-Farven
maa kiønder brat,
paa Orne-Hammen
med Rosen-Flammen
er Tøgnat sat,
som vist btyder,
at Fenix skyder
sin Orne-Ham!

Det skaer saa fage,
i Jule-Dage,
for Nyars-Ny,
og Skjalde sjunge:
som Orne-Unge
faaar Ornen Ry,
skal overraske,
som Føgl af Aske
med Neb og Klo.

Som Orne spøde
dog ei mon søde
det Fugle-Nor,
kun Dagg hin søde
er Fenix-Føde
paa deane Jord,
af den haa trives,
af den oplives
alt Himmekiert.

Dog Luftens Rjorne,
de gamle Orne,
han ligner snart,
med dem han nappes,
med dem han kappes
i Flugt og Fart,
men som han ældes,
og Fjndre fældes,
han skifter Hamn.

Det Grumme fattes,
det Skarpe gattes
i Stort og Smaat,
det Krumme røstes,
det Staalgraan spættes
med gult og blast,
til op ad Dage
sin Faders Mage
han er forsand.

Saa stort Vidunder
i Støv udgrunder
ei Mand af Muld,
dog ei det feiler,
sig Fenix spæler
jo underfuld
i Markens Grøde,
med Liv af Døde,
hver Høst og Vaar.

Vi saae, vi avle,
og Hænder travle,
i Høstens Tid,
indføre glæde
i Lo og Lade
hver Neg med Flid,
til Vinter-Føde,
saa tom og øde
er Mark og Vang.

Det maa san være,
thi Fiende-Hære
alt drage ud,
hvad ei er hjerget,
i Høst er hærget
af Regn og Slad,
af Hvirvel-Bløsten,
og saa for Røsten
af Frost og Sæe.

Det mærker Løvet,
som dybt bedrøvet,
i Efteraar,
maa Farve skifte,
naar Storme vilte
til Bauesaar,
mens Lærke-Bolte
til Dølger stotte
der smeddes paa

Som Fenix, atter
en deilig Datter
dog Høsten faer,
naar Vinter-Føde
staar op af Døde
i milde Vaar,
og Sommer-Glæden
af Vinter-Søden
sig vikler ud.

Naar Fenix myndig
er voxet yndig,
som Fader hans,
i Verden fremmed,
han savner Hjemmet
i Himmel-Glands:
de grønne Skove
bag Vind og Vore,
han aldrig saae.

